

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 27. septembrī*

Lieta C-351/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division* (Apvienotā Karaliste) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 22. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 16. augustā, tiesvedībā

Ikea Wholesale Ltd

pret

Commissioners of Customs & Excise.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši P. Kūris [*P. Kūris*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*] un Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents),

* Tiesvedības valoda — angļu.

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretāre K. Štranca-Slavičeka [*K. Sztranc-Sławiczek*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 27. oktobrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Ikea Wholesale Ltd* vārdā — B. Servē [*B. Servais*] un Ī. Melēns [*Y. Melin*],
advokāti,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — M. Bezels [*M. Bethell*], pārstāvis, kam
palīdz R. Tomsons [*R. Thompson*], QC,

— Eiropas Savienības Padomes vārdā — Dž. P. Hikss [*J.-P. Hix*], pārstāvis, kam
palīdz G. Berišs [*G. Berrisch*], *Rechtsanwalt*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — E. Rigrini [*E. Righini*] un K. Talabera-Rica
[*K. Talaber-Ricz*], kā arī K. Brauns [*C. Brown*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 6. aprīlī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas, pirmkārt, uz Padomes 1997. gada 28. novembra Regulas (EK) Nr. 2398/97, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu attiecībā uz Ēģiptes, Indijas un Pakistānas izcelsmes kokvilnas gultasveļas importu (OV L 332, 1. lpp.), spēkā esamību un, otrkārt, uz Padomes 2001. gada 7. augusta Regulas (EK) Nr. 1644/2001, ar ko groza Regulu Nr. 2398/97 un aptur tās piemērošanu attiecībā uz Indijas izcelsmes importu (OV L 219, 1. lpp.), Padomes 2002. gada 28. janvāra Regulas (EK) Nr. 160/2002, ar ko groza Regulu Nr. 2398/97 un izbeidz procedūru attiecībā uz Pakistānas izcelsmes importu (OV L 26, 1. lpp.), kā arī Padomes 2002. gada 22. aprīļa Regulas (EK) Nr. 696/2002, ar ko apstiprina galīgo antidempinga maksājumu, kas attiecībā uz Indijas izcelsmes kokvilnas gultasveļas importu noteikts ar Regulu Nr. 2398/97, kurā grozījumi ir izdarīti un kuras piemērošana ir apturēta ar Regulu Nr. 1644/2001 (OV L 109, 3. lpp.) (turpmāk tekstā visas kopā — “turpmākas regulas”), saderību ar Kopienas tiesībām.
- 2 Šis lūgums izteikts saistībā ar strīdu par *Commissioners of Customs & Excise* (turpmāk tekstā — “*Commissioners*”) atteikumu atmaksāt antidempinga maksājumus, ko *Ikea Wholesale Ltd* (turpmāk tekstā — “*Ikea*”) samaksājusi par kokvilnas gultasveļas importu no Pakistānas un Indijas.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Noteikumi, kas regulē Eiropas Kopienas antidempinga pasākumu piemērošanu, ir izklāstīti Padomes 1995. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību

pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 56, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Pamatregula”).

- 4 Pamatregulas 1. panta 1. punktā ir paredzēts, ka antidempinga nodevu [maksājumu] var piemērot visām precēm par dempinga cenām, kuru brīva apgrozība Kopienā rada zaudējumus [kaitējumu].

- 5 Pamatregulas 2. panta 6. un 11. punktā ir noteikts:

“6. Pārdošanas, vispārējo un administratīvo izmaksu, kā arī peļņas summas balstās uz faktiskajiem datiem par līdzīgas preces ražošanu un pārdošanu parastās tirdzniecības operācijās, ko veic izmeklēšanai pakļautais eksportētājs vai ražotājs. Ja, pamatojoties uz šo, šādas summas nav iespējams noteikt, tās var noteikt, pamatojoties uz:

- a) vidējām, svērtajām, faktiskajām summām, kas ir konstatētas citiem izmeklēšanai pakļautajiem eksportētājiem vai ražotājiem, kas nodarbojas ar līdzīgas preces ražošanu un pārdošanu izcelsmes valsts iekšējā tirgū;

[..]

11. Ņemot vērā attiecīgos taisnīgas salīdzināšanas noteikumus, izmeklēšanas laikposmā parasti nosaka dempinga starpību, pamatojoties uz vidējās, svērtās

normālās vērtības un visu uz Kopienų orientēto eksporta darījumu vidējo, svērtu cenu salīdzinājumu vai arī uz atsevišķu normālo vērtību un atsevišķu eksporta uz Kopienų cenu salīdzinājumu uz atsevišķu darījumu bāzes [(turpmāk tekstā — “simetriskā metode”)]. Taču normālo vērtību, kas noteikta, pamatojoties uz vidējo, svērtu lielumu, var salīdzināt ar visu atsevišķo eksporta uz Kopienų darījumu cenām tad, ja ir eksporta cenas, kas ievērojami atšķiras atkarībā no pircējiem, reģioniem vai laikposmiem, un ja šās daļas pirmajā teikumā norādītās metodes pilnībā neatspoguļo veiktā dempinga apmērus [(turpmāk tekstā — “asimetriskā metode”)]. Šī daļa neizslēdz atļasi saskaņā ar 17. pantu.”

- 6 Minētās regulas 3. panta 5. punktā ir paredzēts:

“Pārbaudot importa par dempinga cenām ietekmi uz attiecīgo Kopienų ražošanas nozari, novērtē visus būtiskos ekonomikas faktorus un indeksus [rādītājus], kas raksturo [ietekmē] nozares stāvokli, ietverot to, ka nozare joprojām atgūstas no dempinga vai subsīdiju ietekmes pagātnē, faktisko dempinga starpības lielumu, faktisko un iespējamo noieta, peļņas, produkcijas izlaides, tirgus daļas, ražīguma, investīciju nestās peļņas, jaudas izmantošanas samazinājumu, faktorus, kas ietekmē cenas Kopienā, faktisko un iespējamo ietekmi uz naudas plūsmu, preču krājumiem, nodarbinātību, darba samaksu, izaugsmi, spēju piesaistīt kapitālu vai investīcijas. Šis uzskaitījums nav visaptverošs, un neviens no šiem faktoriem nevar droši norādīt, kāds lēmums būtu jāpieņem.”

- 7 Kopienų tiesību pamataakts muitas jomā ir Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienų Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.). Minētās regulas noteikumi, kas piemērojami šai tiesvedībai, ir 236. un 239. pants.

- 8 Padomes 2001. gada 23. jūlija Regulas (EK) Nr. 1515/2001 par pasākumiem, kurus Kopiena drīkst veikt aizsardzībai pret dempingu un subsidētu importu pēc ziņojuma, ko pieņēmusi PTO Strīdu izšķiršanas organizācija (OV L 201, 10. lpp.), preambulas sestajā apsvērumā ir paredzēts:

“VSI [Vienošanās par normām un procedūrām strīdu izšķiršanai] nav noteikts termiņš. Ieteikumiem, [kas ietverti Strīdu izšķiršanas organizācijas (turpmāk tekstā — “SIO”)] ziņojumos, ir tikai uz nākotni vērsts spēks. Tāpēc būtu lietderīgi noteikt, ka visi pasākumi, ko veic saskaņā ar šo regulu, ja nav norādīts citādi, tiks izpildīti no to spēkā stāšanās dienas un tāpēc nerada pamatu līdz šai dienai iekasēto nodokļu atmaksāšanai.”

- 9 Minētās regulas 1. panta 1. punktā noteikts:

“1. Kad SIO pieņem ziņojumu par Kopienas pasākumu, kas noteikts saskaņā ar [Pamatregulu], [Padomes 1997. gada 6. oktobra] Regulu (EK) Nr. 2026/97 [par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 288, 1. lpp.)], vai šo regulu (“apstrīdētais pasākums”), Padome ar vienkāršu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma, kurš sagatavots pēc apspriešanās ar Padomdevēju komiteju, kas izveidota saskaņā ar [Pamatregulas] 15. pantu vai Regulas (EK) Nr. 2026/97 25. pantu, (“Padomdevēja komiteja”) atbilstīgi situācijai drīkst pieņemt vienu vai vairākus no šādiem pasākumiem:

- a) atcelt vai grozīt apstrīdēto pasākumu, vai
- b) pieņemt jebkādu citu pasākumu, kurus uzskata par piemērotiem konkrētajos apstākļos.”

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 1515/2001 2. panta 1. punktu:

“Ņemot vērā juridiskos skaidrojumus SIO ziņojumā, Padome, ja uzskata, ka tas ir vajadzīgs, drīkst pieņemt 1. panta 1. punktā minētos pasākumus attiecībā uz neapstrīdētiem pasākumiem.”

11 Minētās regulas 3. pantā paredzēts:

“Visus pasākumus, kas pieņemti saskaņā ar šo regulu, piemēro no to spēkā stāšanās dienas, un, ja nav norādīts citādi, tie nerada pamatu līdz šai dienai iekasēto nodokļu atmaksāšanai.”

12 Ar Komisijas 1997. gada 12. jūnija Regulu (EK) Nr. 1069/97 tika noteikts pagaidu antidempinga maksājums attiecībā uz Ēģiptes, Indijas un Pakistānas izcelsmes kokvilnas gultasveļas importu (OV L 156, 11. lpp.; turpmāk tekstā — “Pagaidu regula”). Ar Regulu Nr. 2398/97 Padome ir noteikusi galīgo antidempinga maksājumu attiecībā uz šo importu.

13 Ņemot vērā SIO ieteikumus attiecībā uz minēto importu un Regulas Nr. 1515/2001 noteikumus, Padome 2001. gada 7. augustā pieņēma Regulu (EK) Nr. 1644/2001. 2002. gada 28. janvārī un 22. aprīlī tā pieņēma attiecīgi Regulu Nr. 160/2002 un Regulu Nr. 696/2002. Nevienā no šīm regulām nebija paredzēts atmaksāt summas, kas jau bijušas izmaksātas atbilstoši Regulai Nr. 2398/97.

14 Līgums par 1994. gada Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VI panta īstenošanu (OV 1994, L 336, 103. lpp.; turpmāk tekstā — “Antidempinga līgums”) ir ietverts 1A pielikumā Līgumam par Pasaules Tirdzniecības organizācijas izveidošanu (“PTO”), kas parakstīts Marakešā 1994. gada 15. aprīlī un apstiprināts ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmumu 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV L 336, 1. lpp.). Līguma par PTO izveidošanu 2. pielikumā ir ietverta Vienošanās par normām un procedūrām strīdu izšķiršanai. Saskaņā ar minēto vienošanos tika izveidota Strīdu izšķiršanas organizācija.

15 Minētās vienošanās 3. panta 2. punktā ir noteikts:

“[...] Dalībvalstis atzīst, ka [PTO strīdu izšķiršanas sistēma] kalpo, lai aizsargātu Dalībvalstu tiesības un pienākumus aptvertajos līgumos un izskaidrotu šo līgumu nosacījumus atbilstoši parastajiem starptautisko publisko tiesību iztulkošanas noteikumiem. SNI [SIO] ieteikumi un lēmumi nepalielina vai nesamazina tās tiesības un pienākumus, kas paredzēti aptvertajos līgumos.”

Procedūra SIO

16 Savā 2000. gada 30. oktobra ziņojumā Īpašā strīdu izšķiršanas grupa (turpmāk tekstā — “Īpašā grupa”) norādīja, ka Eiropas Kopienas bija rīkojušās pretrunā to pienākumiem, kas izriet no Antidempinga līguma 2.4.2., 3.4. un 15. panta, saistībā ar metodēm, ko izmantoja izmeklēšanā, kuras rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 2398/97.

- 17 Kōpiena pārsūdzēja dažus Īpašās grupas izdarītos secinājumus. PTO ietvaros izveidotā apelācijas institūcija (turpmāk tekstā — “Apelācijas institūcija”) savā 2001. gada 1. marta ziņojumā apstiprināja, ka Kōpienas piemērotā “reducēšanas līdz nullei” metode ir pretrunā Antidempinga līguma 2.4.2. pantam un ka Kōpiena ir rīkojusies pretrunā Antidempinga līguma 2.2.2. panta ii) punktam, antidempinga izmeklēšanas gaitā aprēķinot summas, kas atbilst administratīvajām un pārdošanas izmaksām, vispārējām izmaksām, kā arī peļņai. Ņemot vērā šos secinājumus, minētā institūcija ieteica SIO pieprasīt Kōpienai veikt pasākumus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu Regulas Nr. 2398/97 saderīgumu ar Kōpienas saistībām, kas izriet no Antidempinga līguma.
- 18 2001. gada 12. martā SIO pieņēma Apelācijas institūcijas ziņojumu un Īpašās grupas ziņojumu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti ar minētās institūcijas sagatavoto ziņojumu.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

- 19 *Ikea* darbojas Apvienotajā Karalistē kā mājsaimniecības preču ražotājs un izplatītājs.
- 20 Ar 2002. gada 10. jūnija vēstuli šī sabiedrība pieprasīja *Commissioners* atmaksāt antidempinga maksājumus, kas atbilstoši Regulai Nr. 2398/97 tika samaksāti par kokvilnas gultasveļas importu no Pakistānas un Indijas. *Ikea* lūdza atmaksāt summu GBP 230 301,74 apmērā, kas atbilst maksājumiem, kuri iekasēti par uzņēmuma veikto kokvilnas gultasveļas importu no Pakistānas laikposmā no 2000. gada marta līdz 2002. gada 29. janvārim, kā arī summu GBP 69 902,29 apmērā, kas atbilst daļai maksājumu, kas iekasēti par šīs sabiedrības veikto šo pašu preču importu no Indijas laikposmā no 2000. gada marta līdz 2001. gada 8. augustam. Šis pieprasījums tika pamatots ar Regulas Nr. 2913/92 236. un 239. pantu.

- 21 *Ikea* norādīja uz atbilstoši Regulai Nr. 2398/97 veiktā antidempinga maksājumu summas aprēķina prettiesiskumu, kā arī šīs regulas prettiesiskumu. Tā pamatojās uz ziņojumiem, konstatējumiem un secinājumiem, ko apstiprinājusi SIO 2001. gada 1. martā. Ar 2002. gada 26. jūnija vēstuli *Commissioners* noraidīja *Ikea* iesniegto atmaksāšanas pieprasījumu.
- 22 Izskatījusi *Ikea* lūgumu veikt *Commissioners* noraidošā lēmuma formālu administratīvu pārskatīšanu, par pārskatīšanu atbildīga amatpersona ar 2002. gada 27. novembra vēstuli apstiprināja minēto lēmumu.
- 23 Tādēļ *Ikea* cēla *VAT and Duties Tribunal of London* [Londonas PVN un nodokļu tiesā] prasību par lēmumu, kas pieņemts, pārskatot *Commissioners* lēmumu. 2003. gada 8. septembrī *VAT and Duties Tribunal* noraidīja *Ikea* prasību, norādot, ka, kamēr tai bija iespēja apstrīdēt Regulas Nr. 2398/97 tiesiskumu, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu, tā to nebija darījusi paredzētajā termiņā. Līdz ar to *VAT and Duties Tribunal* uzskatīja, ka *Ikea* nevar izvairīties no attiecīgā noteikuma piemērošanas, apstrīdot Regulu Nr. 2398/97, Regulu Nr. 1644/2001 un Regulu Nr. 160/2002 ar lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu palīdzību.
- 24 2003. gada 31. oktobrī *Ikea* pārsūdzēja šo lēmumu *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division*, pamatojoties uz 1994. gada Finanšu likuma (*Finance Act 1994*) 14. un 15. pantu. Pamatojot savu apelācijas sūdzību, *Ikea* būtībā norādīja, ka, pirmkārt, *VAT and Duties Tribunal* pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka Regula Nr. 2398/97, Regula Nr. 1644/2001 un Regula Nr. 160/2002 to skar tieši un individuāli, un ka, otrkārt, minētās regulas pilnīgi vai daļēji ir prettiesiskas. 2004. gada 17. februārī *Ikea* tika atļauts grozīt tās prasījumus apelācijas instancē, lai apstrīdētu arī Regulu Nr. 696/2002.

25 Konstatējusi, ka *Ikea* neatbilst priekšnosacījumiem, lai tā varētu celt prasību attiecībā uz Regulu Nr. 2398/97 saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu, un atcēlusi *VAT and Duties Tribunal* lēmumu, *High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division*, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai, ņemot vērā secinājumus [SIO] Īpašās grupas 2000. gada 30. oktobra ziņojuma 7.2. punkta g) un h) apakšpunktā, WT/DS1412/R, un [...] Apelācijas institūcijas 2002. gada 1. marta lēmuma 86. un 87. punktā, WT/DS1141/AB/R, [...] Regula [...] Nr. 2398/97 ir uzskatāma par pilnībā vai daļēji nesaderīgu ar Kopienas tiesībām tiktāl, ciktāl tajā:

- pretēji grozītās [Pamatregulas] 2. panta 6. punkta a) apakšpunktam un Antidempinga līguma 2.2.2. panta ii) punktam piemērota nepareiza metode, aprēķinot pārdošanas izmaksas, administratīvos izdevumus un citas vispārējās izmaksas, kā arī peļņu,

- pretēji [Pamatregulas] 2. panta 11. punktam un Antidempinga līguma 2.4.2. pantam piemērota nepareiza metode, veicot “reducēšanu līdz nullei” dempinga starpības noteikšanai, salīdzinot normālo vērtību ar eksporta cenu, un/vai

- pretēji [Pamatregulas] 3. panta 5. punktam un Antidempinga līguma 3.4. pantam nav izvērtēti visi būtiskie kaitējuma faktori, kas ietekmē Kopienas ražošanas nozares stāvokli, un pieļauta kļūda, nosakot kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei, paļaujoties uz pierādījumiem, kas iegūti no uzņēmumiem, kuri neietilpst Kopienas ražošanas nozarē?

2) Vai kāda vai visas no [...] regulām:

— [...] Nr. 1644/2001 [...],

— [...] Nr. 160/2002 [...] un/vai

— [...] Nr. 696/2002 [...]

[ir] pretrunā Kopienų tiesībām (tostarp [Pamatregulas] 1. pantam, 7. panta 1. punktam un 9. panta 4. punktam, tos aplūkojot saistībā ar Antidempinga līguma 1., 7.1. un 9. pantu), jo tās tika pieņemtas, pamatojoties uz tādas informācijas atkārtotu vērtējumu, kas tika iegūta sākotnējās izmeklēšanas periodā, atkārtotajam vērtējumam parādot, ka sākotnējās izmeklēšanas periodā nav noticis dempings vai maza apjoma dempings, bet tomēr minētajās regulās nav paredzēta saskaņā ar Regulu Nr. 2398/97 jau samaksāto summu atmaksāšana?

3) Vai Regula Nr. 1664/2001, Regula Nr. 160/2002 un Regula Nr. 696/2002 ir pretrunā arī ar [Pamatregulas] 7. panta 2. punktu un 9. panta 4. punktu un samērīguma principu, jo tajās paredzēts antidempinga maksājuma līmenis, kas nav strikti samērīgs ar dempinga apjomu vai kaitējumu, kas atlīdzināms ar šo maksājumu?

- 4) Vai atbildes uz minētajiem jautājumiem atšķiras attiecībā uz importu no Indijas, salīdzinot ar importu no Pakistānas, ņemot vērā:

— procesu SIO un/vai

— Regulā Nr. 1664/2001, Regulā Nr. 160/2002 un Regulā Nr. 696/2002 ietvertos Komisijas secinājumus?

- 5) Vai, ņemot vērā atbildes uz iepriekš minētajiem jautājumiem:

— valsts muitas iestādei jāatmaksā viss vai daļa antidempinga maksājumu, ko tā iekasējusi saskaņā ar Regulu Nr. 2398/97, un

— ja tā, tad par labu kam un pie kādiem nosacījumiem šī atmaksāšana jāveic?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

²⁶ Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesu izvērtēt Regulas Nr. 2398/97 spēkā esamību, ņemot vērā Antidempinga līgumu atbilstoši SIO ieteikumos un lēmumos vēlāk sniegtajai interpretācijai un arī Pamatregulu.

Par Regulas Nr. 2398/97 spēkā esamību, ņemot vērā Antidempinga līgumu atbilstoši SIO ieteikumos un lēmumos sniegtajai interpretācijai

- 27 Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste apgalvo, ka SIO ieteikumi un lēmumi noteikti ir vienīgais prasības pamats, jo Regulas Nr. 2398/97 spēkā esamība nav bijusi apstrīdēta ar atsevišķu prasību pirms šo prasījumu iesniegšanas. Tā uzskata, ka, ja Tiesa ar atpakaļejošu spēku pieņemtu lēmumu par Kopienu tiesību aktu spēkā esamību, ņemot vērā SIO ieteikumus, kam ir spēks attiecībā uz nākotni, vai lēmumus, uz kuriem balstīti šie ieteikumi, tas būtu pretrunā Regulas Nr. 1515/2001 pamatā esošajiem principiem.
- 28 Padome un Komisija uzskata, ka minētie ieteikumi un lēmumi attiecībā uz kokvilnas gultasveļas importu nav saistoši Tiesai un ka Regulu Nr. 2398/97 nevar atzīt par spēkā neesošu no Kopienu tiesību viedokļa tikai tāpēc, ka SIO secinājusi, ka minētās regulas pieņemšana ir pretrunā no Antidempinga līguma izrietošajām Kopienas saistībām.
- 29 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru PTO līgumi, ņemot vērā to īpašības un struktūru, principā nav tādas normas, ko Tiesa ņem vērā, pārbaudot Kopienu iestāžu pieņemto aktu tiesiskumu (2003. gada 30. septembra spriedums lietā C-93/02 P *Biret International*/Padome, *Recueil*, I-10497. lpp., 52. punkts, un 2005. gada 1. marta spriedums lietā C-377/02 *Van Parys*, Krājums, I-1465. lpp., 39. punkts, un tajā minētā judikatūra).
- 30 Tikai gadījumā, ja Kopiena ir gribējusi izpildīt konkrētu pienākumu, ko tā uzņēmusies PTO ietvaros, vai gadījumā, ja Kopienu tiesību akts tieši atsaucas uz konkrētām PTO līgumu normām, Tiesai ir jāpārbauda attiecīgā Kopienu tiesību akta tiesiskums, ņemot vērā PTO noteikumus (1999. gada 23. novembra spriedums lietā

C-149/96 Portugāle/Padome, *Recueil*, I-8395. lpp., 49. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Biret International*/Padome, 53. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Van Parys*, 40. punkts, un tajā minētā judikatūra).

- 31 Atbilstoši Regulas Nr. 1515/2001 1. pantam Padome pēc SIO ziņojuma pieņemšanas var atbilstīgi situācijai atcelt vai grozīt apstrīdēto pasākumu vai pieņemt jebkādus citus īpašus pasākumus, kurus uzskata par piemērotiem konkrētajos apstākļos.
- 32 Saskaņā ar Regulas Nr. 1515/2001 4. pantu tā attiecas uz ziņojumiem, kurus SIO pieņēmusi pēc 2001. gada 1. janvāra. Aplūkojamajā gadījumā SIO 2001. gada 12. martā pieņēma Apelācijas institūcijas ziņojumu un Īpašās grupas ziņojumu, kurā grozījumi izdarīti ar minētās institūcijas ziņojumu.
- 33 Atbilstoši Regulas Nr. 1515/2001 3. pantam pasākumus, kas pieņemti saskaņā ar šo regulu, piemēro no to spēkā stāšanās dienas un, ja nav norādīts citādi, tie nerada pamatu līdz šai dienai iekasēto nodokļu atmaksāšanai. Minētās regulas preambulas sestajā apsvērumā šajā sakarā ir norādīts, ka ieteikumiem SIO ziņojumos ir tikai uz nākotni vērsts spēks. Līdz ar to “pasākumi, ko veic saskaņā ar [Regulu Nr. 1515/2001], ja nav norādīts citādi, tiks izpildīti no to spēkā stāšanās dienas, un [...] nerada pamatu līdz šai dienai iekasēto nodokļu atmaksāšanai”.
- 34 Izskatāmajā gadījumā Padome, ņemot vērā Regulas Nr. 1515/2001 noteikumus un SIO ieteikumus, vispirms 2001. gada 7. augustā pieņēma Regulu Nr. 1644/2001. Vēlāk 2002. gada 28. janvārī tā pieņēma Regulu Nr. 160/2002 un, visbeidzot, 2002. gada 22. aprīlī — Regulu Nr. 696/2002, ar ko apstiprina galīgo antidempinga maksājumu, kas noteikts ar Regulu Nr. 2398/97, kurā grozījumi ir izdarīti un kuras piemērošana ir apturēta ar Regulu Nr. 1644/2001.

- 35 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka tādos apstākļos kā pamata lietā Regulas Nr. 2398/97 tiesiskuma kontroli nevar veikt, ņemot vērā Antidempinga līgumu, kura interpretācija sniegta pēc tam SIO ieteikumos, jo no vēlāk pieņemtajām regulām skaidri izriet, ka Kopiena, izslēdzot iespēju atmaksāt atbilstoši Regulai Nr. 2398/97 iekasētos maksājumus, nekādā ziņā nav gribējusi izpildīt kādu konkrētu pienākumu, ko tā uzņēmusies PTO ietvaros.

Par Regulas Nr. 2398/97 spēkā esamību, ņemot vērā Pamatregulu

- 36 Iesniedzējtiesa turklāt vaicā par Regulas Nr. 2398/97 spēkā esamību, ņemot vērā Pamatregulu. Tā būtībā vaicā, vai Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot attiecīgās preces “salikto” normālo vērtību, dempinga starpību un Kopienas nozarei nodarītā kaitējuma esamību.
- 37 Prasītāja pamata prāvā atsaucas uz Pamatregulas 2. panta 6. punktu par preces normālās vērtības noteikšanu, uz Pamatregulas 2. panta 11. punktu par dempinga starpības noteikšanu un uz šīs pašas regulas 3. panta 5. punktu par Kopienas nozarei nodarītā kaitējuma noteikšanu.
- 38 Šajā sakarā *Ikea* uzskata, ka, tā kā SIO lēmumos sniegtā interpretācija attiecībā uz minētajiem Antidempinga līguma pantiem apstiprina, ka attiecīgo Kopienas iestāžu izmantotās metodes dempinga starpības un kaitējuma noteikšanai nav pareizas, ir jāuzskata, ka šīs metodes ir pretrunā arī Pamatregulai.

- 39 Savukārt Padome un Komisija uzskata, ka Regula Nr. 2398/97 paliek spēkā no Kopienu tiesību viedokļa. Komisija, kuru atbalsta Padome, norāda, ka Regulas Nr. 2398/97 noteikumi, kas apstrīdēti saistībā ar Pamatregulu, veido jau sen piemērojamu praksi, ko līdz šim brīdim Kopienu tiesas nekad nav atzinušas par spēkā neesošu.
- 40 Šajā sakarā, kā uz to norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 102. punktā, jāatgādina, ka kopējās tirdzniecības politikas jomā un it īpaši tirdzniecības aizsardzības pasākumu jomā Kopienu iestādēm ir plaša rīcības brīvība pārbaudāmo ekonomisko, politisko un tiesisko situāciju sarežģītības dēļ (šajā sakarā skat. 1983. gada 4. oktobra spriedumu lietā 191/82 *Fediol*/Komisija, *Recueil*, 2913. lpp., 26. punkts, un 1987. gada 7. maija spriedumu lietā 255/84 *Nachi Fujikoshi*/Padome, *Recueil*, 1861. lpp., 21. punkts).
- 41 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka izvēle starp dažādām dempinga starpības aprēķina metodēm, tādām kā Pamatregulas 2. panta 11. punktā norādītās, kā arī preces normālās vērtības vai kaitējuma esamības noteikšana ir saistīta ar sarežģītu ekonomisko situāciju izvērtēšanu un tātad, kontrolējot šādu vērtējumu, tiesai jāaprobežojas ar pārbaudi attiecībā uz to, vai ievēroti procesuālie noteikumi, vai apstrīdētās izvēles izdarīšanai izmantotie fakti ir patiesi, vai šo faktu vērtējumā nav pieļautas acīmredzamas kļūdas un vai nav nepareizi izmantotas pilnvaras (šajā sakarā skat. 1987. gada 7. maija spriedumu lietā 240/84 *NTN Toyo Bearing u.c.*/Padome, *Recueil*, 1809. lpp., 19. punkts; 1990. gada 14. marta spriedumu lietā C-156/87 *Gestetner Holdings*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-781. lpp., 63. punkts, un 1998. gada 19. novembra spriedumu lietā C-150/94 *Apvienotā Karaliste*/Padome, *Recueil*, I-7235. lpp., 54. punkts).
- 42 Līdz ar to jāpārbauda, vai no Kopienu tiesību viedokļa Kopienu iestādes nav pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot attiecīgās preces "salikto" normālo vērtību, dempinga starpību un Kopienas nozarei nodarītā kaitējuma esamību.

Par attiecīgās preces "saliktās" normālās vērtības aprēķinu

- 43 Normālo vērtību aprēķina visu veidu precēm, ko eksportē Kopienā visas sabiedrības, atbilstoši Pamatregulas 2. panta 3. punktam. To nosaka, katras sabiedrības eksportēto preču veidu ražošanas izmaksām pieskaitot saprātīgu summu, kas atbilst, pirmkārt, veiktajām pārdošanas izmaksām, administratīvajiem izdevumiem un pārējām vispārējām izmaksām, kā arī, otrkārt, iegūtajai peļņai.
- 44 Runājot par importu no Indijas, tā kā tikai viena sabiedrība kopumā veica reprezentatīvus pārdevumus vietējā tirgū un tā kā rentablu modeļu pārdošanas apjoms vietējā tirgū bija mazāks nekā 80 %, bet lielāks nekā 10 % no kopējā pārdošanas apjoma vietējā tirgū, šī pārdošana tātad tika uzskatīta par tādu, kas veikta parastajās tirdzniecības operācijās. Līdz ar to summa, kas atbilst, pirmkārt, pārdošanas izmaksām, administratīvajiem izdevumiem un pārējām vispārējām izmaksām, kā arī, otrkārt, iegūtajai peļņai un kas tika izmantota normālās vērtības noteikšanai attiecībā uz visām izmeklēšanā iesaistītajām sabiedrībām, atbilst attiecīgi šīs sabiedrības veiktajām izmaksām un iegūtajai peļņai atbilstoši Pamatregulas 2. panta 6. punktam. Tas pats secinājums tika izdarīts attiecībā uz importu no Pakistānas.
- 45 Saistībā ar vienas vienīgas sabiedrības peļņas normas izmantošanu Regulas Nr. 2398/97 preambulas astoņpadsmitajā apsvērumā ir atgādināts, ka izmeklēšana attiecas tikai uz atlasītiem ražotājiem/eksportētājiem atbilstoši Pamatregulas 17. pantam un ka lielāka daļa Indijas sabiedrību, kas sadarbojās, ir orientētas uz eksportu un nepārdod līdzīgas preces savā iekšējā tirgū. Komisija šādi atlasījusi piecus Indijas ražotājus/eksportētājus, un divi no tiem atlases laikā paziņoja, ka ir pārdevuši līdzīgas preces norādītajā tirgū.

46 Tomēr, kā norādīts Pagaidu regulas preambulas divdesmit trešajā apsvērumā, izmeklēšanas gaitā tika noskaidrots, ka tikai viens no šiem ražotājiem/eksportētājiem ir veicis līdzīgas preces reprezentatīvu pārdošanu savā iekšējā tirgū izmeklēšanas laikposmā. Turklāt Pamatregulas 2. panta 6. punkta a) apakšpunktā ietvertā norāde uz vidējo svērto peļņu, kas ir konstatēta citiem eksportētājiem vai ražotājiem, nenozīmē, ka šī summa nevar tikt noteikta kā vidējā svērtā vērtība, kas izriet no vienīgā eksportētāja vai ražotāja darījumiem un/vai preču veidiem.

47 Šajā sakarā jānorāda — kā uz to norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 132.–142. punktā — ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka, nosakot summas, kas atbilst pārdošanas izmaksām, administratīvajiem izdevumiem un pārējām vispārējām izmaksām, kā arī peļņai, var piemērot Pamatregulas 2. panta 6. punkta a) apakšpunktu gadījumā, ja pieejamā informācija attiecas uz vienu vienīgu ražotāju, un tā neliedz atteikties no informācijas izmantošanas par pārdošanu, kas nav veikta parastajās tirdzniecības operācijās.

48 Pirmkārt, tas, ka Pamatregulas 2. panta 6. punkta a) apakšpunktā vārdkopā “citiem eksportētājiem vai ražotājiem” ir izmantots daudzskaitlis, neliedz ņemt vērā datus tikai par vienu no tiem uzņēmumiem, kas iesaistīti izmeklēšanā — uzņēmumu, kurš izmeklēšanas laikposmā veicis līdzīgas preces reprezentatīvu pārdošanu izcelsmes valsts iekšējā tirgū. Otrkārt, atteikšanās noteikt peļņas normu attiecībā uz pārdošanu, ko citi eksportētāji vai ražotāji nav veikuši parastajās tirdzniecības operācijās, ir atbilstoša metode, lai noteiktu normālo vērtību, kas atbilst Pamatregulas 1. panta 2. punktā un 2. panta 1. punktā paredzētajam principam, saskaņā ar kuru normālajai vērtībai principā jābalstās uz datiem par pārdošanu, kas veikta parastajās tirdzniecības operācijās.

- 49 No tā izriet, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, aprēķinot attiecīgās preces “salikto” normālo vērtību.

Par dempinga starpības noteikšanu

- 50 Attiecībā uz galīgo dempinga starpības noteikšanu iesniedzējtiesa jautā, vai “reducēšanas līdz nullei” metode, ko izmanto, lai noteiktu tādu kopējo dempinga starpību kā tā, kas piemērota antidempinga izmeklēšanā pamata lietā, ir saderīga ar Pamatregulas 2. panta 11. punktu.

- 51 Vispirms jāatgādina, ka iespējamās kļūdas, aprēķinot pārdošanas izmaksas, administratīvos izdevumus un citas izmaksas, kā arī peļņu, un “reducēšanas līdz nullei” metodes izmantošana attiecas uz dempinga starpības noteikšanu. Tomēr saistībā ar dempinga esamības noteikšanu veiktās korekcijas prettiesiskums ietekmē ieviestā antidempinga maksājuma spēku tikai tiktāl, ciktāl ieviestā antidempinga maksājuma summa pārsniedz to, kas būtu piemērojama bez minētās korekcijas.

- 52 Saskaņā ar Pamatregulas 2. panta 12. punktu dempinga starpība ir summa, par kādu normālā vērtība pārsniedz eksporta cenu. Līdz ar to šo starpību nosaka par izmeklēšanu atbildīgās iestādes, saskaņā ar šā panta 10. punktu taisnīgi salīdzinot līdzīgas preces normālo vērtību un eksportam Kopienā piemērojamo cenu.

- 53 Pamata lietā netiek apstrīdēts, ka dempinga starpība tika aprēķināta, salīdzinot vidējo svērto "salikto" normālo vērtību pēc preču veidiem ar vidējo svērto eksporta cenu pēc preču veidiem. Tātad attiecīgās iestādes vispirms veica izmeklēšanā apskatāmās preces dažādu modeļu uzskaiti. Attiecībā uz katru no modeļiem iestādes aprēķināja vidējo svērto normālo vērtību un vidējo svērto eksporta cenu un salīdzināja tās katram modelim. Attiecībā uz dažiem modeļiem, kuru eksporta cena bija mazāka par normālo vērtību, tika konstatēts dempings. Savukārt attiecībā uz citiem modeļiem, kuru eksporta cena bija lielāka par normālo vērtību, tika noteikta negatīva dempinga starpība.
- 54 Lai aprēķinātu kopējo dempinga summu izmeklēšanā apskatāmajai precei, šīs iestādes saskaitīja dempinga summu visiem modeļiem, kam tika konstatēts dempings. Savukārt minētās iestādes pielīdzināja nullei visas negatīvās dempinga starpības. Pēc tam kopējā dempinga summa tika izteikta kā procentuālā daļa no visu modeļu visu eksporta darījumu kopējās vērtības neatkarīgi no tā, vai šiem modeļiem tika konstatēts dempings.
- 55 Šajā sakarā jāatzīmē, ka Pamatregulas 2. panta tekstā nav nekādas norādes uz "reducēšanas līdz nullei" metodi. Tieši otrādi, minētā regula skaidri uzliek Kopienas iestādēm pienākumu taisnīgi salīdzināt eksporta cenu un normālo vērtību atbilstoši tās 2. panta 10. un 11. punkta noteikumiem.
- 56 Pamatregulas 2. panta 11. punktā ir precizēts, ka vidējo svērto normālo vērtību salīdzina ar "visu uz Kopienas orientēto eksporta darījumu vidējo svērto cenu". Tomēr aplūkojamajā gadījumā, veicot šo salīdzinājumu, ar negatīvo dempinga starpību "reducēšanas līdz nullei" metodes izmantošanu tika grozītas eksporta darījumu cenas. Tātad Padome, izmantojot šo metodi, nav aprēķinājusi kopējo dempinga starpību, pamatojoties uz salīdzinājumu, kas pilnībā atspoguļo visas

salīdzināmās eksporta cenas, un līdz ar to, šādā veidā aprēķinot minēto starpību, no Kopienu tiesību viedokļa ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

- 57 No tā izriet, ka Kopienų iestādes, izmeklēšanā apskatāmo preču dempinga starpības aprēķinam izmantojot negatīvo dempinga starpību “reducēšanas līdz nullei” metodi attiecībā uz katru no attiecīgo produktu veidiem, ir rīkojušās pretrunā Pamatregulas 2. panta 11. punktam.

Par kaitējuma esamības noteikšanu

- 58 Iesniedzējtiesa lūdz Tiesu izvērtēt Regulas Nr. 2398/97 spēkā esamību tiktāl, ciktāl saistībā ar kaitējuma noteikšanu minētajā regulā netika novērtēti visi būtiskie kaitējuma faktori, kas ietekmē Kopienų nozares stāvokli, un to, ka šā kaitējuma noteikšanai tajā ir kļūdaini ņemti vērā faktori, kas raksturīgi sabiedrībām, kuras neietilpst Kopienų nozarē, pārkāpjot Pamatregulas 3. panta 5. punktu.
- 59 Jāatgādina, ka atbilstoši Pamatregulas 1. panta 1. punktam antidempinga maksājumu var piemērot precei par dempinga cenām tikai tad, ja šīs preces laišana brīvā apgrozībā Kopienā rada kaitējumu, un termins “kaitējums” saskaņā ar tās pašas regulas 3. panta 1. punktu nozīmē būtisku kaitējumu Kopienų ražošanas nozarei, būtiska kaitējuma draudus Kopienų ražošanas nozarei vai šādas ražošanas nozares veidošanās būtisku aizkavēšanu.

- 60 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 2398/97 preambulas trīsdesmit ceturto apsvērumu 35 sabiedrības, kas iesniegušas Komisijai adresēto sūdzību, pārstāv lielāko daļu no Kopienas kopējā ražošanas apjoma Pamatregulas 5. panta 4. punkta izpratnē un līdz ar to arī veido Kopienas ražošanas nozari, kas definēta šīs pēdējās regulas 4. panta 1. punktā. Tomēr no Regulas Nr. 2398/97 preambulas četrdesmit pirmā apsvēruma izriet, ka Kopienas ražošanas nozarei nodarītā kaitējuma analīze ir balstīta uz datiem, kas attiecas uz visu Kopieni, un nav veikta tikai attiecībā uz Kopienas ražošanas nozari, kas definēta 4. panta 1. punktā.
- 61 Saistībā ar jautājumu par to, vai Kopieni iestādes pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nenovērtējot visus būtiskos faktorus, kas ietekmē Kopienas ražošanas nozares stāvokli un kas izklāstīti Pamatregulas 3. panta 5. punktā, ir jāprecizē, ka minētā norma piešķir šīm iestādēm rīcības brīvību attiecībā uz dažādu rādītāju pārbaudi un novērtēšanu.
- 62 Kā uz to norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 193. un 194. punktā, pirmkārt, šī norma prasa vienīgi, lai tiktu pārbaudīti "būtiskie ekonomikas faktori un rādītāji, kas ietekmē [Kopienas ražošanas] nozares stāvokli", un, otrkārt, no šīs normas teksta izriet, ka izklāstīto ekonomikas faktoru un rādītāju uzskaitījums "nav visaptverošs".
- 63 Līdz ar to ir jāatzīst, ka, izskatot importa par dempinga cenām ietekmi uz minēto stāvokli un tālāk novērtējot tikai būtiskus faktorus, kas ietekmē šo stāvokli, attiecīgās iestādes nav pārsniegušas rīcības brīvību, kas tām piešķirta saistībā ar sarežģītu ekonomisko situāciju novērtēšanu. Turklāt jaunās pārbaudes ietvaros, kas veikta saistībā ar Regulu Nr. 1644/2001, iespējamām kaitējuma novērtēšanā pieļautajām kļūdām nav nekādas nozīmes attiecībā uz Kopienas ražošanas nozarei nodarītā kaitējuma esamības noteikšanu.

64 Šajos apstākļos jāuzskata, ka Kopienų iestādes nav pieļāvušas nekādu acīmredzamu kļūdu vērtējumā, novērtējot minētā kaitējuma esamību un nozīmīgumu.

65 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Regulas Nr. 2398/97 1. pants nav spēkā tiktāl, ciktāl Padome izmeklēšanā apskatāmās preces dempinga starpības noteikšanai izmantoja negatīvo dempinga starpību “reducēšanas līdz nullei” metodi attiecībā uz katru no attiecīgās preces veidiem.

66 Tādēļ nav jāatbild uz pārējiem jautājumiem par turpmāko regulu spēkā esamību, taču jāuzskata piektais jautājums attiecībā uz sekām, kas rodas līdz ar Regulas Nr. 2398/97 1. panta atzīšanu par spēkā neesošu un kas attiecas uz pamata lietā iesaistītā importētāja tiesībām prasīt to antidempinga maksājumu atmaksu, kas iekasēti no tā atbilstoši minētajai regulai.

67 Valsts iestāžu kompetencē ir noteikt sekas, kas atbilstoši to tiesību sistēmai izriet no spēkā neesamības atzīšanas, kas veikta prejudiciālā nolēmuma tiesvedības ietvaros, izvērtējot spēkā esamību (1975. gada 30. oktobra spriedums lietā 23/75 *Rey Soda*, *Recueil*, 1279. lpp., 51. punkts), kas nozīmē, ka antidempinga maksājumi, kuri iekasēti saskaņā ar Regulu Nr. 2398/97, pēc likuma nav bijuši maksājami Regulas Nr. 2913/92 236. panta 1. punkta izpratnē un ka muitas iestādēm principā tie ir jāatmaksā atbilstoši minētajai normai, ja vien ir izpildīti šai atmaksai paredzētie nosacījumi, tostarp minētā panta 2. punktā norādītais nosacījums, kas jāpārbauda iesniedzējtiesai.

- 68 Turklāt ir jānorāda, ka vienīgi valsts tiesu kompetencē ir izskatīt prasību par tādu summu atmaksu, ko nepamatoti iekasējusi valsts iestāde atbilstoši Kopienų tiesiskajam regulējumam, kas vēlāk pasludināts par spēkā neesošu (šajā sakarā skat. 1989. gada 30. maija spriedumu lietā 20/88 *Roquette*/Komisija, *Recueil*, 1553. lpp., 14. punkts, un 1992. gada 13. marta spriedumu lietā C-282/90 *Vreugdenhil*/Komisija, *Recueil*, I-1937. lpp., 12. punkts).
- 69 Šajos apstākļos uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka tādām importētājām kā pamata lietā, kas cēlis valsts tiesā prasību, kas vērsta pret lēmumiem, ar kuriem tam ir pieprasīts samaksāt antidempinga maksājumus atbilstoši Regulai Nr. 2398/97, kas ir atzīta par spēkā neesošu ar šo spriedumu, principā ir tiesības atsaukties uz šo spēkā neesamību pamata prāvā, lai panāktu šo maksājumu atmaksu atbilstoši Regulas Nr. 2913/92 236. panta 1. punktam.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 70 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes 1997. gada 28. novembra Regulas (EK) Nr. 2398/97, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu attiecībā uz Ēģiptes, Indijas un Pakistānas izcelsmes kokvilnas gultasveļas importu, 1. pants nav spēkā tiktāl, ciktāl Eiropas Savienības Padome izmeklēšanā apskatāmās preces dempinga starpības noteikšanai izmantoja negatīvo dempinga starpību “reducēšanas līdz nullei” metodi attiecībā uz katru no attiecīgās preces veidiem;**

- 2) **tādam importētājam kā pamata lietā, kas cēlis valsts tiesā prasību, kas vērsta pret lēmumiem, ar kuriem tam ir pieprasīts samaksāt antidempinga maksājumus atbilstoši Regulai Nr. 2398/97, kas ir atzīta par spēkā neesošu ar šo spriedumu, principā ir tiesības atsaukties uz šo spēkā neesamību pamata prāvā, lai panāktu šo maksājumu atmaksu atbilstoši Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 236. panta 1. punktam.**

[Paraksti]